

ærede Medlem sigter til, er betingede Præmier, nemlig det, der indtræder, hvor man mener, at en Mand har gjort sig fortjent til at faa Bidrag f. Eks. til Ajekumme ved sit Boelssted. Man siger saa til ham: Gennemfør denne Foranstaltning, som er til Nytte for dig, og naar den er gennemført, skal du faa saa og saa stort et Beløb, men heller ikke før. Det er det, man kalder betinget Præmie, men Præmielaan ere Laan, som man kvalificeres til ved, at man har drevet sit Brug godt. Men et Laan er et Laan, og det skal man betale tilbage. Betingede Præmier kender Rigsdagen imidlertid ikke noget til, uden for saa vidt den har hørt, at saadanne gives hist og her. Bevillingen er ikke til betingede Præmier, men til ubetingede Præmier.

Naar der som sagt er talt om, at disse Beløb, 10—11 Kr., ere saa lidt — det er Gennemsnittet, og Gennemsnitsberegninger have altid deres Svaghed —, og naar det ærede Medlem karakteriserer det, der her sker, med den Bemærkning, at „saa vidt jeg forstaaer mig paa Forholdene, tror jeg at turde sige, at det er jo knapt til Anskaffelse af en Trillebør, og jeg vil sige, at hvis man har tænkt sig at fremhjelpe Husmandsbruget ved disse Laan, tager man sikkert fejl“. Man kommer ikke om ved den Ting ved at sige, at det, saa vidt man ved, ikke en Gang er nok til en Trillebør, thi her er der ikke Tale om Understøttelse, her er der Tale om Anerkendelse, Paaskønnelse og Opmuntring til Efterfølgelse for andre, derfor faar man Diplom og et lille Pengebeløb, hvorved man understreger, at den Mand, der faar dette, har drevet sit Brug mønsterværdigt, sig selv til Gavn og Glæde, andre til et godt Eksempel. Dette er Meningen med Præmie-systemet, det har det altid været og vil vedblive at være. Selvfølgelig er det ikke Understøttelse eller økonomisk Støtte, det vilde ogsaa være den forkerte Ende at tage fat paa: at give økonomisk Støtte netop til dem, som ere forrest i Rækken, saa der er det ærede Medlem ude i en Misforstaaelse, som jeg har ønsket at rette. Med Hensyn til Fordeelingen skal jeg for øvrigt sige, at hvis det Grundlag, man ved Forhandlinger i Tinget har fastsat, ikke er saa fuldkomment eller saa ideelt, som man kunde ønske det, kan man atter tage det under Overvejelse.

Saa er der talt om Tilskud til Mergeltransport. Det er navnlig de ærede Medlemmer fra Viborg (Ferdinand Nielsen) og Ribe (Brorsen), som berørte dette. Det ærede Medlem fra Viborg kom forholdsvis let over det, idet han sagde: Skulde vi ikke vende tilbage til det gamle Forholds-

tal? Det er en let Maade at komme omkring en Ting paa, naar der foreslaas en Forandring, da at sige: Kunne vi ikke lade være at gennemføre denne Forandring og blive ved det gamle? Jeg skulde meget gerne følge det ærede Medlem i Forslaget om at vende tilbage til det gamle Forholdstal, hvis ikke han og jeg og vi alle vare inde under Nødvendigheden af at tage Sparsommelighedshensyn, eller hvis Nødvendigheden af at spare kun burde angaa Poster, hvor Besparelsen ikke medfører Af-savn eller Ulempe. Saaledes er Forholdet imidlertid ikke; men hvis Forholdet var saaledes, turde vi maaske være enige om en Ting til, nemlig, at saa vilde de Besparelsesforslag, der da kom frem — dette være sagt til Ære for tidligere Rigsdage —, ikke være Omkostningerne ved Besparelses-kommissionen værd. Men Sagen er den, at vi skulle spare ogsaa, hvor det smerter lidt, og derfor er jeg ikke uden Betænkelighed, naar man taler om uden videre at gaa tilbage til det gamle Forholdstal.

Interessantere var det ærede Medlem fra Ribe, som talte om, at der mulig var Veje for at naa til en Ordning, der samtidig med, at den gjorde mere Nytte, var relativt billigere for Staten. Hvis det kan lade sig gøre i større og større Udstrækning at gaa Veje, der føre til dette gode Resultat, skal ingen mere end jeg hilse det med Glæde, men denne Bevægelsesretning maa komme udefra, den kan ikke paatvinges her inde fra, det antager jeg ikke. Men vi kunne opmuntre, og det er jeg enig med det ærede Medlem i, at det er et Bidrag til en Løsning af det Spørgsmaal, der har en saa overordentlig stor Betydning, og som jeg paaskønner det ærede Medlem har ført ind i Debatten her. Vi kunne forhandle videre derom, alt som Finanslovs-behandlingen skrider frem.

Det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) talte om Lurmærket for dansk Smør, idet han spurgte, om man kunde vente, at Lurmærket snart blev registreret i England i det danske Landbrugsministeriums Navn. Jeg siger dertil: forhaabentlig. Just den 17. Oktober, den Dag, det ærede Medlem talte, forelaa der en Indberetning fra Konsulent Faber, hvori han siger, at „alle herfra fornødne Skridt ere gjorte, og at Registreringen ventelig vil foreligge som fuldbyrdet Kendsgerning inden Aarets Udgang“. Forholdet med Hensyn til denne Sag er i øvrigt følgende: Lurmærket skyldes oprindelig Forstander Niels Petersen, Ladelund, der lod det registrere som Varemærke efter Varemærkelovgiv-